

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošilja
upravnistvu.
Rekopisi pa
urednistvu
'Teža'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

Spoznal ga je.

„Gospod svetnik! Si-
noči na plesu sem se imel
čast pobliže z vašo dra-
žestno hčerko seznaniti.

„Kar povejte mi, koliko
imate dolga!“

Zadostuje.

— „Lojzika, bodi moja.
Prisegam ti, da te bom
ljubil celo večnost!“

— „Polovico večnosti
mi zadošča!“

Za začetek.

„No, kako ti kaj ugaja
tvoj ženin?“

„Za začetek bo že!“

Premisliti je treba.

— „Kaj boš vendar
govoril z mojo mamo
Miroslav? Ali prav nič
ne misliš na mojo pri-
hodnjost?“

— „Gotovo, da mislim,
Anica, toda obenem mi-
slim tudi na tvojo pre-
teklost, zato odkladam!“

Na poročnem potovanju.

— Ti, naš sosed se je danes zjutraj soba-
riči pritožil, da vso noč ni mogel spati.

— Nesramnež — ali sva midva kaj spala?

USPEH RAZPISA NAGRAD.

Na naš razpis nagrad za najboljši nasvet, kako bi se nalovilo prvemu in največjemu slovenskemu šaljivemu listu „Ježu“ primerno število naročnikov, odzvalo se je toliko naših modrijanov, da bi nam njih imena, ko bi jih priobčili v našem listu, kakor smo obljubili, napolnila ves letnik „Ježa“, zato moramo to namero na našo žalost opustiti ter omeniti samo one tri nasvete, katerim so se prisodile razpisane nagrade.

Prva nagrada — service za Vydrovo žitno kavo — se je prisodila modrijanu, ki nam je nasvetoval, da naj priložimo vsaki številki kot umetniško prilogo po eno kranjsko klobaso. Ta nasvet je sicer zelo *d o b e r*, zlasti ako so klobase tudi res dobre; ker pa bi prouzročal izdajateljstvu preobilo stroškov, in bi pri tem ne imeli dobička literatje, temveč mesarji, ki itak skubijo občinstvo, kakor kuharice piščeta, ne kaže se nam ravnati po tem nasvetu.

Druga nagrada — pet letnikov v krasne platnice vezane in s zlatom obrezane „Ose“ — se je prisodila modrijanu, ki nam je nasvetoval, da naj izdajamo „Ježa“ v nemškem jeziku za Slovence. Tudi ta nasvet je zlata vreden in uverjeni smo, da bi se Slovenci kar topli za naš list, ko bi ga izdajali v nemškem jeziku; ker nam pa naša vest ne dopušča, da bi se Slovenci še zaradi našega lista med sabo pretepavali, tudi tega nasveta ne moremo upoštevati.

Tretja nagrada — oljnata slika: portret očeta Radeckega, kakor je naposled dognal „Zvonov“ kritikaster umetnin slavni „Aho“ ali „Oha“ — se je prisodila modrijanu, ki nam je nasvetoval, da naj izdajamo „Ježa“ v manjši obliki, kakor doslej. Svoj nasvet je utemeljeval takole: Slovenci imajo svoje knjižnice tako silno nabasane z nemškimi časopisi in knjigami, da jim je nemogoče slovenskemu, zlasti šaljivemu listu prepustiti toliko prostora v njih, kolikor ga „Jež“ v sedanji svoji obliki potrebuje, in to je najbrže glavni vzrok, da nima „Jež“ toliko naročnikov, kolikor bi mu jih kot prvemu in največjemu šaljivemu listu pristojalo. Nadalje bi imela manjša, takozvana žepna oblika — ako je žep dovolj velik — tudi to prednost, da bi list lahko jemali Slovenci s seboj na potovanja, na primer: kadar se peljejo na slovensko umetniško razstavo v Trst i. t. d.

Ta nasvet je sicer vsaj za izdajateljstvo najboljši in zato tudi vreden, da ga upoštevamo; šele tretjo nagrado pa smo mu prisodili zaraditega, ker Slovenci sploh ne nagrajamo najboljših stvari s prvimi darili, temveč nasprotno; dokazov za to svojo trditev nočemo navajati, da se kdo nad njimi ne izpodtakne in ne pade čez nas.

Na podlagi tega nasveta je toraj „Jež“ tudi res začel izhajati v manjši obliki a obilnejšem obsegu, o čemur se cenjeni naročniki brez vsake mere že na oko lahko prepričajo. Sicer pa ostane „Jež“ vzlic temu, kakor je bil doslej, največji in najboljši slovenski šaljivi list, zato tudi upamo, da ga pomanjkanje prepotrebne materialne hrane ne bo še tako kmalo zadavilo.

V upanju v boljšo bodočnost pa nas potrjujejo tudi še druga dejstva. Izdajateljstvo in založništvo naše obljubilo je namreč „Narodni knjigarni“ pri prodaji „Ježa“ 25 odst. popusta, vsled tega priporočal se bo „Jež“ tudi v „Slovenskem Narodu“ kot dober in priporočila vreden časopis, kar se doslej še ni nikdar zgodilo, in ker tudi „Slovenec“ itak že od nekdaj priporoča vse v Dragotin Hribarjevi tiskarni izišle knjige in časopise, — kar je pokazal s priporočilno kritiko Dragan Šandovih poezij — imamo toraj na svoji strani dva največja in najupljivnejša slovenska lista. Poleg tega nam je obljubil urednik vseh ostalih slovenskih časopisov, gospod Fran Govékar, da bo s kar največjo vnemo priporočal „Ježa“ vsaj v petih svojih časopisih. Konečno pa si je „Jež“ pridobil tudi vse naše državno-zborske klube na svojo stran.

Založništvo „Ježa“ je torej storilo vse, kar se da storiti za reklamo kakega lista in ker bo tudi uredništvo skušalo z dobrim šaljivim čtivom ter lepimi mikavnimi slikami osvojiti si srca in kronce častitega občinstva, ni se še bati „Ježu“ pogina.

Dovolj! „Ježu“ menda ne bo treba natikati si še belih rokavic zaradi vabila na naročbo; vsak Slovenec pozna svojo dolžnost in vé, da kar je božjega gre Bogu, a kar je „Ježevega“ „Ježu“.

Uredništvo in založništvo.

Zafrkljivost.

„Gospod doktor, kaj mislite, ali so morske ribe vedno zdrave?“

„Na to vprašanje mi je težko odgovoriti, gospodična. Jaz vsaj nisem še nobene zdravil!“

Bojazljivost.

— „Ema, zakaj se pa nočeš z gospodom sodnikom zaročiti, saj je vendar še čvrst mož?“

— „Veš, on jih je pustil že preveč sedeti, zato se bojim, da bi na posled pustil tudi mene obsedeti!“

Skrajna raztresenost.

Profesor (zase): „Vraga, danes v jutro sem vrgel pismo v pošto nabiralnico za tovariša Razredoviča in zdaj se spomnim, da sem pozabil nanj zapisati naslov. No, pa jaz mislim, da bo pismo vzlic temu dobil, saj je mož itak po vsem mestu znan!“

Vsak po svoje.

- „Gorje, ako moja mama izve da sem te obiskala! Preklela naju bo!“
- „Jaz se pa bolj bojim, da bi naju — blagoslovila!“

V višjem uradu.

Višji uradnik: „In zdaj, med uradnimi urami se me drznete nadlegovati s svojo tirjatvijo?!“

Upnik: „Oprostite; mislil sem si; v uradu imate še največ časa!“

Počrnjen zamorec.

Grofica: „Danijel, moja sobarica se je pritožila, da si se proti njej vedel nedostojno!“

Danijel (zamo-rec): Milostiva, to ni res! Ta grda ženska bi me samo rada pri vaši milosti — počrnila!“

V kopališču.

Mati: „Ne, Er-na, tako razgaljena ne smeš v kopelj; kaj bodo pa ljudje rekli? Ti si skoraj bolj dekoltirana, kakor če bi šla na ples!“

Previden.

— „Bojim se, da bi najino razmerje ne prišlo na dan, Ivan!“

— „Zato pa mislim, da je bolje, ako se shajava po noči!“

Smešno.

Zdravnik: „No, gospod Šinkovec, kaj pa je vas prineslo k meni?“

Šinkovec: „Prišel sem k vam zaradi tega, ker ne morem hoditi!“

Bahač.

Paznik parka: „Gospod, hoja po travi je prepovedana, prestopsek se kaznuje z desetimi kronami!“

Bahač: „Vem, zato pa hodim po travi!“

Skromna.

On: „Ema, kadar greva na izprehod, vselej ti sledi cel trop častnikov; to je škandal!“

Ona: „Saj meni tudi ni to ljubo, zadostoval bi mi en sam!“

Ljubezen.

Ona: „Ali je pa tudi res, da si pripravljen vse zame žrtvovati?“

On: „Gotovo! Danes sem dal zadnje krajcarje za črevlje, da sem mogel k tebi!“

AFORIZMI.

Koketne ženske verujejo vsakomur, samo starosti ne.
Dobra soproga mora vsak dan osvojevati — seveda svojega moža.
Ni je ženske prisege, kateri ne bi veroval kak možki.
Ljubezen odpusti ali vse, ali pa — še več.
Prvi pregrešek je najslajši, a tudi naslednjih se ni treba izogibati.
Najsi se že ženske smejejo ali jočejo, zgodi se vedno na tuje stroške.
Ženska ima lahko preveč duha, tudi preveč srca, a nikoli ne preveč denarja.

Gube na duši se lažje prenesejo, kot one na obličju.
Platonska ljubezen ni nič drugega, kot slab izgovor.
Morala je to, kar se vedno samo propoveduje.
Na zvestobo vsake ženske zida navadno deset možkih.
Nobena ženska ni tako neznosna, kakor bi si jo želeli možki.
Mož, ki vara svojo soprogo, zasluži, da ga ukani njegova ljubica.
Neutemeljeno ljubosumnost maščujejo ženske s tem, da jo utemeljijo.
Samo tepci ne delajo neumnosti.
Marsikatera ženska je krepotna le radi udobnosti.
Koketna ženska hoče, da se jo gleda, duhovita, da se jo sliši, lepa, da se jo občuduje, prava pa, da se jo ljubi.
Spomin je parfum lepe ženske, ko je že zapustila sobo.
Varanje je šesti čut, s katerim je narava obdarila ženske.
Ženskam je ljubezen godba — večkrat vojaška.
Ženska je človeštvu trošek razkošja, natisnjena na listu, bolje da se opazuje kot pa čita.
Živčni napadi so pomožna četa, ki jo imajo ženske pripravljeno celo v mirovnem času.

Noša je trakulja koketnih žensk.
Čednostni ponos žensk se vzbudi pri nevrednem darilu.
Zakon brez otrok je podoben praznoidočem mlinu; sliši se klopotanje a moke ni videti.

Največja ironija je, če najde plešec v svoji juhi las.
I najneumnejša ženska razume, kaj tiči v ljubezni.
Veliko žensk je, ki se ustavljajo zapeljevanju, a niti ene ne, ki bi se ne čutila s tem počaščene.

Ženski nečimernosti najbolj ugaja, če se jo ljubi, pa se ji ne upa tega povedati. Seveda pa ne sme to molčanje predolgo trajati.

Med sto možkimi sta dva duhovita, med sto ženskami ena neumna. To je razmerje!

Kdor hoče spoznati, koliko je ženska vredna, naj jo vzame v zakon. Ljubezen je radost, ki pa naj bi bila podeljena samo nežnim dušam. Šele po medenem tednu se spoznajo prave lastnosti ženske.

Kar pišejo ženske, je vedno ljubeznivo; radi tega se lahko odtegnejo pravopisu.

Ženske so podobne španskim hišam, ki imajo veliko vrat, pa malo oken. Lažje je vstopiti, kakor notri jasno videti.

Marsiktera ženska se upira ljubezni, ki jo čuti, a ne ljubezni, ki se ji jo vlije.

Ljubezen je ženskam zgodovina življenja, moškim le dogodek.

Tudi v nezvestem telesu je mogoče dobiti zvesto srce.

Najneumnejši je oni, ki hoče biti pameten v ljubezni. Oni, ki kot ženin šepeče, bo kot mož popolnoma izgubil glas.

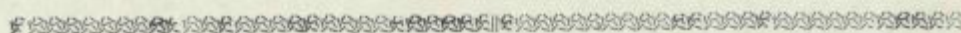
Največji egoizem moških je ljubosumnost.

Najslabši računar je pač oni, ki računa na žensko zvestobo.

Sreča je metulj, ki pa — dasi tudi ga trdno držiš — kmalu pogine.

Ženska lažje reče stokrat „da“ kot pa enkrat „ne“.

Kaj je klub? — Dober izgovor za soproga.

Po plesu.

Mati: „Kaj sta pa govorila z doktorjem ves večer tako ognjevit, Adela?“

Adela: „Govorila sva o vremenu!“

Mati: „Kaj vama na misel ne pride? Na plesu, pa govoriti o vremenu!“

Adela: Saj sva govorila samo o — lepem vremenu!“

Protislovje.

A. Kako gre kaj tvojima sinovoma?“

B. „Starejši se je zadnja leta zelo izpremenil, mlajši je pa ostal vedno stari.“

Doslovno.

— „Ali je res, da se je začela Ivanka gibati v višjih krogih.“

— „Res; zadnjič sem jo videla celo z nekim zrakoplovcem!“

Nova bolezen.

— „Kaj pa je prav-zaprav tvoji soprogi, da je vedno tako otožna?“

— „Spomin jo za-pušča! Včasih popol-noma pozabi, da je že — omožena!“

Dvoumno.

Ona: Glej, Pavle, danes sem pa dobila novo zobovje!“

On: „Zdaj se pa lahko smejiš!“

Zvita.

Prva: „Ako kdo lazi za teboj in te za-lezujejo tako dolgo, da ti že preseda, kaj storiš v tem slučaju?“

Druga: „Obsta-nem pred izložbo ka-kega juvelirja!“

Iskra.

Gola resnica in pa resnična golost mno-gokrat na človeka ne-prijetno učinkujete.

Pri zdravniku.

Zdravnik: „Pred vsem vam priporočam, da ostajate doma ter živite mirno!“

Pacijent: „Doma ostajati in mirno živeti! Gospod doktor, ali ne poznate moje žene?“

Utrink.

Marsikdo najde srce, a izgubi glavo.

Sedanji posli.

Gospodinja (kuharici): „Ali se ne sramuješ, Micka, imeti prostaka za ljubčka?“

Kuharica: „Gospa, vaša hrana je taka, da ne morem dobiti nobe-nega podčastnika.“

Knjig sem kupil.

Knjig sem kupil poln zaboj,
bilo jih je stota pol.
Pa je znanec prišel koj:
„ta je lepa! — ta še bolj! —
A najkrasnejša je ta! —
Daj — posodi mi te tri
samo le za nekaj dni!“
In ko z dušo je obljubil,
da mi jih ne bo izgubil
in da bo prav vestno pazil,
da mi jih ne bo pokazil,
šel je ž njimi srečno pot.
In izpraznil zadnji kot
nisem še celó zaboja,
že je drugi pridrvil,
kakor bi ga klical bil.
komaj knjige je zapazil,
že tako se je izrazil:
„Nove knjige? — ha! — Pa res!
So moderne tudi vmes? —
Da — oh — ta se mi dopade:
Že naslov mi vzbuja nade,
da je knjiga kratkočasna;
knjige, ki je dolgočasna,
človek, veš, se naveliča —
zanje jaz ne dam beličal
toda ta, oh, ta pa res

ni prav novodobna zmes —“
In tako je govoril
dalje še in nakopičil
knjigam hvale do nebes,
da prodril bi močan jez,
ki ga stavil siromak
sem navalom posojila;
tužen pa spoznal junak
tokrat sem, da sreča mila
me celó je zapustila:
znanec vzel je knjig izbir,
da pred njim imel sem mir! —
Pri zaboju zdaj samevan,
lepe knjige si preštevam,
ki jih več v zaboju ni;
vse so romale od doma,
a kje ta, kje ona roma,
ve edino ljubi Bog.
Žalost srce mi prešinja,
ker resnica redko strinja
se z izrekom, da vračilo
bodi kakor posojilo.
Bržčas slutnja me ne vara,
da pač jaz predobra para
knjige svoje čital bom,
če jih zopet — kupil bom!

Silvester Košutnik.

UJET.

Sedel sem v kupeju družega razreda brzovlaka, ki vozi proti Trstu, ko vstopi v Šentpetru mlada dvojica v kupe. On mlad, toda preživljen in bolehen, ona mlada, sveža in živahna tako, da bi nihče ne verjel, da je že omožena, ko bi je ne izdajal na ljubeznivem prstku svetel poročni prstan. On se ni mnogo brigal zanjo, tembolj sem se zanimal zanjo jaz. Začel sem ž njo koketirati, s svojo nogo sem poiskal njeno in ona mi svoje ni odtegnila. Vse to ni bilo sicer lepo in dostojno, toda prijetno in na potovanju kratkočasno. V Nabrežini, kjer je imel vlak stati več minut, zapustil je on kupe ter se podal v restavracijo. To priliko hotel sem izkoristiti ter sem ji začel na vse pretege dvoriti; naposled sem postal celo tako pederzen, da sem jo poljubil. Ker mi ona svojih žarečih ustnic ni odtegnila, ojunačil sem se ter vskliknil: „Ko bi njega ne bilo, morali bi biti moja, na veke moja!“

„Vaša častna beseda?“ vprašala me je ona smehljaje.

„Moja častna beseda!“ vskliknil sem jaz navdušeno ter prednjo pokleknil. Tedaj pa je vstopil on v kupe.

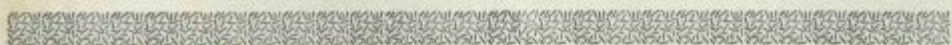
„Glej, Ivan! Ta gospod mi je dal častno besedo, da bi bila njegova, ko bi tebe ne bilo!“

Strahu in sramu bi se najraje pogreznil v tla. Toda kako sem se začudil, ko je on docela brezbrizno odvrnil: „Jaz nimam prav nič proti temu, ako se hočete z mojo sestro poročiti!“

„Sestro!“ vskliknil sem začuden. „Kaj pa potem pomeni poročni prstan, ki ga ima dama na prstu?“

„Vdova je,“ pojasnil mi le on. „Komaj nekoliko tednov omožena, izgubila je soproga in prav veseli me, da je našla tako naglo namestnika!“

Dal sem pač častno besedo in poročil sem se z mlado vdovo, toda ljubše bi mi bilo vseeno, ko bi bil tedanji sopotovalec nje soproga in ne nje brat.

Povsod dobro.

On dobro se povsod pogaja,
povsod s podjetji srečno uspeva,
vse hvali ga, nikdo ne graja;
in vse takó
pa le zato:
med norci — biti norec on umeva!

Silvester Košutnik.

Trije sinovi.

Bogat žid je imel tri sinove. Ker bi se rad prepričal, kdo izmed njih je najprebrisanejši, poklical je nekoč vse tri sinove predse ter vprašal najstarejšega: „Kako se misliš ti po moji smrti preživljati?“

„Kradel bom blago po trgovinah, izdeloval potem obleke ter jih prav po ceni prodajal, tako si bom dokaj prislužil.“

„Dobro si jo pogodil!“ prikimal mu je oče zadovoljen. „A kako se misliš preživljati ti?“ vprašal je na to svojega srednjega sina.

„Jaz bom pa kar storjene obleke kradel ter jih še ceneje prodajal, kakor moj brat in prislužil si bom še več,“ odgovoril je srednji sin.

Še zadovoljnejši je bil stari žid s svojim srednjim sinom. „In kako se misliš po moji smrti preživljati ti?“ vprašal je najmlajšega sina.

„Eh, moja brata sta bedaka! Čemu krasti blago in izdelovati obleke ter jih prodajati? Ravno tako je bedasto krasti storjene obleke in se potem s prodajanjem ukvarjati. Jaz bom pa kar denar kradel in se preživljal!“

Stari žid ves navdušen objame svojega najmlajšega sina. „Ti in nihče drugi, boš dedič mojega premoženja!“

Neverjetno.

— „Vi gotovo mnogo kot rabelj zaslužite, ker živite tako razkošno?“

— „Bog ve koliko ravno ne, toda moje načelo je pač: živeti in živeti pustiti!“

Dobrodušno.

„Kaj, prijatelj, vi ljubkujete tebi nič meni nič z mojo soprogo! No, to bo lep škandal, ako o tem izve vaša soproga!“

Dve nevihti obenem.

A.: „Ali si čul nocoj okoli ene ure ponoči, kako grozno se je bliskalo in grmelo?“

B.: „Ne, prav nič nisem čul. Ravno tedaj me je žena nekaj oštevala.“

A tako.

A. „Ali si ti tudi kaj daroval za pogorelce?“

B. „Eh, seči sem moral precej globoko v žep!“

A. „Res? Koliko si pa dal?“

B. „Nič, ker nisem ničesar v žepu našel!“

Dan in noč na kmetih.

Učitelj: „Povej mi, Rezika, kedaj se pa prične po leti noč?“

Rezika: „Tedad, ko pride moj Janez pod moje okno.“

Med lehkoživci.

— Ti si se toraj začel baviti z našo primadono — koliko časa pa misliš, da bo to trajalo?“

— „Moj bankir pravi, do kakih pet tednov!“

Zblebetal.

Gospod A. sreča prijatelja B. nekaj dni po svoji poroki z lepo Jelico.

A. „Dragi prijatelj, ti niti ne pojmeš, kako sem srečen s svojo ženico! Ona je pravi angel! In kako je btaga in popustljiva — — —“

B. „Vem, vem!“

Dandanes.

Gospa A.: „Kako ste kaj s svojo služkinjo zadovoljni?“

Gospa B.: „Bo že! Z menoj ravna še precej lepo!“

Sreča.

„Ko je doktor J. videl mojo nogo, izgubil je glavo ter prosil me za roko.“

Revanche.

Tovarnar: „Gospodična, od jutri dalje bode te v moji sobi pisali moja privatna pisma!“

Korespondentka: „Kaj bo pa milostiva rekla?“

Tovarnar: „Njej že dva meseca piše privatna pisma moj — knjigovodja!“

Bahač.

A.: „Gospod Goflač, kako bi mi ustregli, ko bi mi hoteli posoditi za nekoliko dni tisoč kron?“

B: „Bomo videli, če imam toliko drobiža pri sebi!“

Protest.

O n: „Ivanka, kako bi bil srečen, ko bi vedno sedel takole pri vas!“

O n a: „Jaz si pa ne želim tu o b s e d e t i!“

Dvomljivec.

— „Torej mi nočeš naročiti nove obleke? Ali res dvomiš o moji ljubezni?“

— „To ne, toda predno bi bila obleka izgotovljena, se ti lahko že desetkrat premisliš!“

Pri zdravniku.

„Milostna, izpremeniti bode te morali način življenja! To vendar ne gre: čez dan jezdit, zvečer vzprejemati obiskovalce in ponoči delati izlete!“

„Dobro, gospod doktor; bom pa odslej po dnevi delala izlete, zvečer jezdila, a ponoči vzprejemala obiskovalce.“

Pozabljiva ženska.

O n: „Z Bogom torej, ljuba ženka! V kakih treh tednih se vrnem; ostani mi zdrava in ne pozabi ostati mi zvesta!“

O n a: „Ljubi mož; toliko stvari si mi naročil, da je prav lahko mogoče, da na katero pozabim!“

V Restavraciji.

D i j a k: „Gospodična, ali bi lahko dobil polovico porcije pljučne pečenke?“

N a t a k a r i c a: „Obžalujem, ne! Počakajte tu tako dolgo, da bode te lahko celo porcijo snedli!“

V šoli.

U č i t e l j: „Zakaj te pa včeraj ni bilo v šolo, Pepček!“

U č e n e c: „Dobil sem majhnega bratca!“

U č i t e l j: „Tako! Le glej, da se to prevečkrat ne zgodi!“

Kako se je Sinica ženil.

Jernej Sinica, zasebni uradnik se je nameraval oženiti. Za svoj namen si je izbral brhko Lahkotovo Jerico. Jerica je bila sicer še mlada in prav čedno dekle, toda ne more se trditi, da bi bila na posebno dobrem glasu.

Malo dni pred poroko izvedel je nenadoma Jernej Sinica, da je njegova nevesta, Lahkotova Jerica, imela precej intimno, znanje s znanim lekhoživcem Petrom Štempiharjem.

Razlučen je hitel k Štempiharju na dom ter ga nahrulil, če je to res. Štempihar pa mu je hladno odgovoril, da je imel z Lahkotovo res znanje, toda zadnji čas mu jo je prevzel gledališki igralec Janez Grdoba.

Še bolj srdit je hitel Sinica k Grdobi ter zahteval pojasnila. A tudi Grdoba mu je zagotavljal, da nima z Jerico že davno več nobene zveze, ker mu jo je prevzel znani gizdalin Juriž Zarukan.

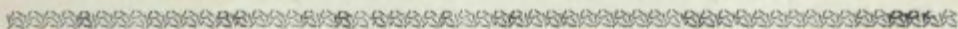
Kakor besen je divjal Sinica k Juriju Zarukanu, zahtevajoč o tej zadevi pojasnila.

„Kdo pa ste pravzaprav vi?“, vprašal je Zarukan Sinico, „da razsajate tu, kakor da bi bili doma?“

„Moje ime je postranska reč!“ kričal je Sinica dalje. „Vedeti hočem le, ali je res, da ste imeli intimno znanje z Jerico Lahkotovo!“

„Kakor vidim, začeli ste se toraj vi zanjo zanimati,“ odvrnil je Zarukan ravnodušno. „No, radi mene lahko ž njo ljubkujete, kolikor vam drago, meni itak ni več do nje. Sicer se bo pa Lahkotova v kratkem omožila in to s prav dobrodušnim človekom, nekim Sinico, kakor mi je zadnjič pravila. Pred tem možem vam pa ni treba imeti prav nikake bojazni, ker ga je, kakor je Jerica še posebej povdarjala, sama dobrota!“

„Res!“ vskliknil je Sinica vzradoščen. „Torej hvalila me je!“ in vesel je hitel domov ter čez nekoliko dni po tem peljal Lahkotovo Jerico pred oltar.

Izgovor je dober, če ga pes na repu prinese.

Indijski trgovec Ada Sahib v Kalkuti poročil se je, dasi že precej v letih, z mlado, lepo ženko. Razume se, da je bil vsled tega nanjo silno ljubosumen ter da je strogo pazil na vsako njeno kretnjo. Da bi si pa v vsakem slučaju zagotovil zvestobo svoje ženke, vprašal je slavnega modrijana Tipu Tipa za svet.

Tipu Tip, kakor navadno modrijani, se je zamislil, čez nekaj časa pa mu je rekel slovesno: „Poslal ti bom papagaja v kletki. Obesi kletko v sobi tvoje ženke: ako bo ženka nezvesta, poginil bo papagaj.“

Ada Sahib vzel je vesel kletko ter jo obesil v sobici svoje ženke.

Papagaju se je pri mladi ženki dobro godilo in živel je vesel dalje, Sahib pa se je veselil papagajevega življenja, ker mu je bil porok za zves-

tobo njegove žene in tako je potekal dan za dnem poročeni dvojici v sreči in zadovoljnosti.

Nekoč pa je moral Ada Sahib odpotovati, a se je vrnil nepričakovano. Tedaj pa je v svoje veliko začudenje našel pri ljubljeni ženki nekega angleškega častnika v prijateljskem pomenku; papagaj pa je živel vzlic temu in čeblljal celo nekatere angleške besede.

Srdit se je Ada Sahib podal k modrijanu Tipu ter mu očital: „Dejal si, da bo papagaj poginil, ako mi bo žena nezvesta. Danes pa sem našel pri ženi angleškega častnika, a papagaj še živi.“

„Kakor praviš, postala ti je žena nezvesta in videl boš, da bo tudi papagaj poginil. Kdaj, to ravno ne vem, toda ker vsak papagaj enkrat pogine, tudi tvoj ne bo večno živel. Videl boš toraj, da je bilo moje prorokovanje resnično: Kakor gotovo nobena mlada žena ne ostane zvesta, ako vzame starca za moža, tako gotovo tudi noben papagaj večno ne živi.“

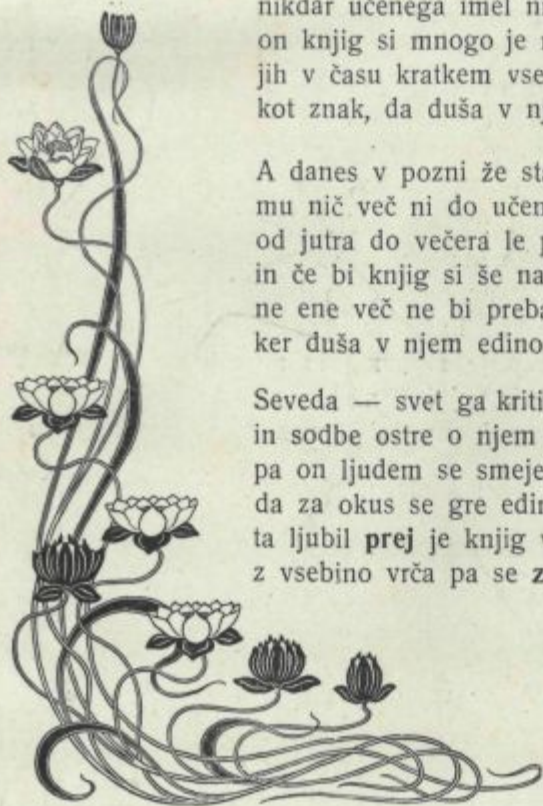
Pokvarjen okus.

Duševno vspel se že v mladosti
visoko je in prav zadosti
nikdar učenega imel ni čtiva;
on knjig si mnogo je nabavil,
jih v času kratkem vse prebavil,
kot znak, da duša v njem učena biva.

A danes v pozni že starosti
mu nič več ni do učenosti,
od jutra do večera le popiva;
in če bi knjig si še nabavil:
ne ene več ne bi prebavil,
ker duša v njem edino žejna biva.

Seveda — svet ga kritikuje
in sodbe ostre o njem snuje,
pa on ljudem se smeje in navaja,
da za okus se gre edino:
ta ljubil **prej** je knjig vsebino,
z vsebino vrča pa se **zdaj** pogaja.

Silvester Košutnik.

Vabilo na paročbo.

Z današnje številko je „Jež“ prestopil šesto leto svojega bodočega življenja. Da se je „jež“ v tem času zredil in odebelil, sicer ne moremo trditi; kajti, da tako zlo ne zadene kak slovenski list, za to že skrbe — naročniki. Smelo pa trdimo, da je „Jež“ v tej svoji dobi postal čil in krepak tako, da mu več ne škoduje vsaka sapica — in to je dovolj!

Kakor se je vsak naročnik doslej prepričal, „Jež“ ni krvoločna žival, zlasti ne hrepeni po krvi nedolžnih; ako pa včasih s svojimi iglami zbode tega ali onega, gotovo si je dotičnik sam kriv in zato naj ne zvrča krivde na „Ježa“ in mu ne podtika zlobnosti, temveč naj se potrka skesano na prsi ter se poboljša.

Tudi vbodoče bo „Jež“ hodil vsako prvo in tretjo soboto v mesecu svojo pot ne oziraje se niti na desno niti na levo. Visokost mogočnika ga ne bo plašila in ne bo se valjal pred njim v prahu; zato pa se nadeja, da ga bodo vedeli pravični Slovenci ceniti in materialno in duševno podpirati. Saj „Jež“ je skromen in ne zahteva milijonov, kakor kak vojni minister; zadovoljen je, ako mu pošlje vsak zavedni Slovenec po

6 kron na leto,

ali pa po

3 krone na pol leta.

To malenkost pa si bo vendar mogel vsak Slovenec utrpeti, komur ni kranjska klobasa in dolenjski cviček edini in najvišji ideal na tem božjem svetu, zlasti še zato, ker je „Jež“ sedaj edini slovenski šaljivi list.

Uredništvo in založništvo.